

117. Høje Nord, Friheds Hjem!

(Norden.)

Tempo di marcia.

Joseph Gläser.

1. Høj-e Nord, Friheds Hjem! Ej faa Mør-ke til at tru - e, men faa So-len til at

lu - e og faa Liv til at gro frem; lad det brydel lad det gæ-re! stem ej

Strømmentaaldens Brag! den vil bæ - re Grø-de til en Som-mer - dag!

2. Høje Nord! Sangens Bol
Ikke den, der dvalebinder
den, der tænder Glød paa Kinder,
først gør fri og saa gør fro.
Kald dit Kor fra Skovens Sale!
lær i Sky det Vinger slaal
lær det dale
dybest ned til Bondevraal

3. Høje Nord! Haabets Borg!
Hvor det op i Mulmet vælder,
hvor utrættelig det melder
Vaarfyrd efter Vintersorg.
Nyn det ind i Drenges kække,
saa de le ad Jætters Larm!
lad det lægge
Lys i Tanken, Staal i Arm.

4. Høje Nord! Kæmpehall!
Det er Tid, at Kraften kendes,
det er Tid, at Sener spændes,
Tid til Stigen eller Fald.
Kald paa Heltene, der blundel
saml i eet de skilte Raad!
og i Munde
læg os Ordet, som er Daad!

C. Hostrup.

118. Hør, Ungersvend, sig ikke nej.

(Vekselsang af „Liden Kirsten“)

Allegro moderato.

J. P. E. Hartmann.

1. „Hør, Un-ger-svend, sig ik-ke nej, leg Tav-lebord med mig!“ „Jeg ej-er ej det

smorz. *Kirsten.*

rø - de Guld at sæt - te op mod dig. — „Sæt du kun op din go - de Hat, og

fast om den er graa, se, jeg min Per - le - snor har sat, tag den, kan du den

Begge.

faa.“ Den før - ste Gang Guldter - ning paa Tav - le - bords - randt, den Ungersvend han tab - te, men

p *mf* *dim.* *Sverkel.* *Begge.* *pp*

Jomfru - en hun vandt, han tab - te, hun vandt, han tab - te, hun vandt.

2. „Hør Ungersvend, sig ikke nej,
 leg Tavlebord med mig!“
 — „Det røde Guld jeg ejer ej,
 at sætte op mod dig.“
 — „Sæt du din Kjortel da paa Spil,
 ja, fast om den er graa,
 min Krone af Guld jeg sætte vil,
 tag den, kan du den faa.“
 Den anden Gang Guldterning paa Tavlebordet randt,
 den Ungersvend han tabte, men Jomfruen hun vandt,
 I: han tabte, hun vandt. I

3. „Hør Ungersvend, sig ikke nej,
 leg Tavlebord med mig!“
 — „Jeg ejer ej det røde Guld,
 at sætte op mod dig.“
 — „Din Lykke har du ret i Spil,
 nu vel, sæt dine Sko;
 mod dem mig selv jeg sætte vil,
 min Ære og min Tro.“
 Den tredje Gang Guldterning paa Tavlebordet randt,
 den Jomfru tabte Spillet, men Ungersvenden vandt,
 I: hun tabte, han vandt. I

4. Til Fruebur den Jomfru gaar:
 „Var jeg sliG Skæbne værd!“
 Den Ungersvend i Gaarden staar,
 stolt støttet til sit Sværd.
 — „Gud lad mig dø“ — var hendes Bøn.
 — „Der Taarer blive spildt,
 du faar den bedste Kongesøn
 og ingen Gangerpilt.“
 — „Er du den bedste Kongesøn, jeg dig da hører til,
 mig selv, mit hele Hjerter, jeg glad dig give vil.“
 I: Hun tabte, han vandt. I

H. C. Andersen.